

eneste Skik tidligere, at det kunde de kun blive, naar de opfyldte bestemte Krav, og vi endogsaa krævede, at Ønsket skulde være dokumenteret ved Testamentsform, og ikke vilde lempe det mindste derpaa, ja, saa vilde de Herrer med Rette kunne sige, at vi i høj Grad krænkede deres Følelse og gjorde os skyldige i et Overgreb overfor dem. Men med os andre, for hvem det er meget magtpaaliggende, at vort Lig ikke bliver begravet, men brændt, stiller det sig paa samme Maade. Naar de Herrer ud fra deres Synspunkt stille meget store Krav overfor os, maa vi virkelig ogsaa sige, at det er et Overgreb, og begære af dem, at de vise sig frisindede og humane overfor os og indrømme os dog i det mindste dette, at en almindelig skriftlig Erklæring med Vitterlighedsvidner om, at det er vort Ønske, at vort Lig skal brændes, respekteres. En saadan Gensidighed kunne vi dog virkelig kræve. — vi staa jo dog med det mindste Krav. Det ærede Medlem gjorde f. Eks. den Bemærkning, som rigtig viser Overgrebet: Er der en, som har ønsket at blive brændt efter Døden, og det saa viser sig, at hans Erklæring ikke er ganske i Orden, naa ja, Herregud, saa bliver han begravet, og det er ingen Ulykke. Men hvis jeg ud fra mit Synspunkt sagde til det ærede Medlem, at hvis det ærede Medlem skulde blive brændt og ikke begravet, saa var det ingen Ulykke, saa vilde det ærede Medlem sige: Ja, det kan De dog ikke uden videre sige overfor mig, for mig er det en Ting af Vigtighed og Betydning, at mit Lig ikke bliver brændt. Men saa maa det ærede Medlem respektere de samme Følelser hos os andre og ikke komme med saadanne Udbrud som ved denne Lejlighed.

Til det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Frijs) kan jeg kun fremsætte en Tak for den venlige Tilslutning, det ærede Medlem gav Forslaget i den foreliggende Skikkelse.

Overfor det 1ste kongevalgte Medlem (Goos) maa jeg sige, at egentlig beklager jeg, at saa store Evner og saa megen Grundighed er ofret paa et saa lille Emne som det, hvorvidt Konstateringen af Underskrifternes Rigtighed og Ægthed og af Erklæringens Rigtighed, naar vedkommende er død, skulde foregaa for Politiretten eller for Politivrigheden. Nu have vi siden 1892 haft Ligbrænding, og den er efterhaanden ikke bleven saa helt ualmindelig, men vi have endnu ikke haft et eneste Tilfælde, hvor det har været nødvendigt at føre Vidner med Hensyn til Be-

stemmelsens Rigtighed, den er endnu aldrig bleven bestridt. Naar man tænker paa selve Emnets Karakter, at en afdød har bestemt, at hans Lig skal brændes, saa maa dog, for at en Konflikt skal opstaa efter hans Død, nogle af hans Slægtninge, selv om vi undtage den efterladte Ægtefælle, altsaa Forældre, Børn eller Søskende, gøre Indsigelse. Det er noget, der ganske overordentlig vanskeligt kan indtræde, ja, man kan efter den betydelige Erfaring, vi nu hare, næsten sige, at det saa godt som aldrig indtræder, og man kan derfor egentlig sige, at det, som det ærede Medlem med sine rige Evner og Grundighed undersøgte — heldigvis, maa jeg fra mit Synspunkt sige —, er ganske blottet for praktisk Interesse. Spørgsmaalet vil rimeligvis aldrig rejse sig, og skulde det en Gang rejse sig, er det af ganske minimal Betydning, om det saa blev konstateret for Politivrigheden eller for Politiretten. Det vilde omtrent blive det samme. Det synes mig lidet ønskeligt, at man ombyttede Politivrigheden med Politiretten af de Grunde, det ærede Medlem fremhævede, nemlig, at man da kunde faa Lejlighed til at lade Vidnerne aflægge Ed ved Retten; det var jo egentlig den Grund, det ærede Medlem fremhævede. Jeg synes, at det var bedre, at man ikke her fik nye Lejligheder til at aflægge Ed, men at den blotte Konstatering for Politivrigheden blev tagen for tilstrækkelig. Det er ogsaa noget mindre praktisk at lade en saadan Sag afgøre ved Politiretten. Der skal dog en Indstævning til, og selv om man foretager den med Aftens Varsel, gaar der nogen Tid med Forberedelsen, selve Retsmødet og Vidnernes Førelse. Ingen kan vide, om der ikke bliver Anledning til at gentage Mødet, om der tages Udsættelse o. s. v., og Liget skulde dog helst af Vejen, enten det saa skal brændes eller begravnes, indenfor en nogenlunde passende Frist; der skulde nødvendig gaa over en Uge. Det er altid uhyggeligt, naar Liget ikke kan enten brændes eller begravnes, fordi der skal føres Vidner for Retten om, hvorvidt det ene eller det andet skal finde Sted. Det giver kun Anledning til en stor Grad af Uhygge. Jeg synes derfor, at det er mest praktisk og naturligt i dette ret betydningsløse Spørgsmaal at blive staaende ved den Affattelse, Lovforslaget har.

Til det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Nordby) skal jeg sige, at det forekommer mig meget slemt, naar man krænker Børns Følelser, og hvis man har